

N-a a že tomu tak bylo i v době, kdy směnka byla převedena na žalobkyni, že adresy dalších dvou směnečníků tam nebyly a že teprve dodatečně byly připsány bezprávně a bez vědomí a bez souhlasu dovolatelů. Je-li tomu tak, nelze použití na tento případ ustanovení § 6 (2) sm. zákona, jenž předpokládá, že v době podpisu směnky chyběla některá z podstatných náležitostí a teprve později byla doplněna, neboť, byla-li již na směnce adresa směnečníka Arnolda N-a, nelze říci, že chyběla podstatná náležitost směnečníka. Byla-li tudíž směnka dodatečně doplněna adresami dovolatelů, jde o její zfalšování, což by dovolatelé mohli namítati oproti každému majiteli směnky, tudíž i proti žalobkyni. Jinak by se ovšem měla věc, kdyby se tak bylo stalo s jejich souhlasem. Avšak tento souhlas nelze vyvozovati již z toho, že dovolatelé podepsali směnku pod podpisem akceptanta Arnolda N-a, neboť z toho nelze o sobě s určitostí usuzovati na jejich úmysl, že chtěli směnku podepsati jako akceptanti a že mlčky zmocnili výstavce (majitele směnky) k tomu, by doplnili směnku jejich adresou. Žalobkyně ovšem tvrdila, že směnka byla vyplněna podle úmluvy výstavce směnky a akceptantů a později že nebylo do směnky ničeho vepsáno. Poněvadž se soudy nižších stolic, vycházejíce z mylného právního posouzení věci, nezabývaly s těmito rozhodnými okolnostmi a neprovedly o nich důkazy, zůstalo řízení kusým a bylo proto dovolání Ericha N-a a Bertý N-ové vyhověti, jak se stalo (§ 510 c. ř. s.).

Čís. 11114.

Rok k rozvrhu nejvyššího podání za exekučně prodanou nemovitost lze naříditi i před úplným zapravením nejvyššího podání.

Osobní závazek přejímatele závodu podle § 171 zákona ze dne 9. října 1924, čís. 221 sb. z. a n. nevylučuje věcné ručení nemovitosti sloužící podniku, jen když nemovitost sloužila podniku ve smyslu § 265 zákona ze dne 15. června 1927, čís. 76 sb. z. a n. i za předchůdce.

O odporu proti příkázání nedoplatku pojišťovacích příspěvků v přednostním pořadí, opírajícím se o tvrzení, že podnik povinného nebyl provozován na vydražené nemovitosti, a že tato nemovitost neručí věcně za nedoplatek předepsaný podle § 171 zákona ze dne 9. října 1924, čís. 221 sb. z. a n., rozhoduje soud, a to, je-li skutkový základ nesporný, při rozvrhovém roku, jinak ve sporu zahájeném na základě odporu.

Byla-li však odporem popřena pojišťovací povinnost povinného a správnost předpisu pojišťovacích příspěvků vůbec nebo jemu, jest odpor poukázati na pořad správní.

(Rozh. ze dne 29. října 1931, R II 169/31.)

Rozvrhuje nejvyšší podání za exekučně prodanou strojnickou dílnu Norberta K-a, přikázal soud první stolice v přednostním pořadí úrazové pojišťovně dělnické pro Moravu a Slezsko v Brně k úplnému zaplacení pohledávky na pojistných příspěvcích za poslední dva roky

před dražbou nazpět 4317 Kč 45 h a okresní nemocenské pojišťovně v Brně na příspěvcích za leden až červen 1930 včetně úroků z prodlení 6456 Kč 15 h. Přihláška okresní nemocenské pojišťovny v Brně, pokud převyšovala příkázané příspěvky, byla zamítnuta a odpory akciové společnosti Z., pokud směřovaly proti přihláškám úrazové pojišťovny dělnické a okresní nemocenské pojišťovny na dlužných příspěvcích, za dobu osmnácti měsíců do dvou let před dražbou, byly odmítnuty, a pokud směřovaly proti přiznaným přihláškám zmíněných ústavů pojišťovacích z důvodu, že povinný neprovozoval na vydražené nemovitosti žádný podnik, byly odkázány na příslušné řízení správní. Do těchto ustanovení rozvrhového usnesení stěžovali si okresní nemocenská pojišťovna v Brně proto, že jí nebyla příkázána celá přihlášená pohledávka 4114 Kč 05 h, s návrhem, aby rozvrhové usnesení bylo změněno tak, že se stěžovatelce přiznává i další část její pohledávky 37.969 Kč 69 h v pořadí přednostním. Vymáhající věřitelka, firma akciová společnost Z. jednak z důvodu, že pojišťovnám řečené částky byly příkázány v přednostním pořadí, ač podnik, pro který byly pojišťovací příspěvky vyměřeny, nepatřil povinnému, dřívějšímu majiteli vydražené nemovitosti, a že odpory stěžovatelky byly odkázány na příslušné řízení správní. Rekurentka navrhovala změnu napadeného usnesení v tom smyslu, že se zmíněné přihlášky zamítají, po případě, by byly odpory odkázány na pořad práva, nikoliv na řízení správní. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil. D ů v o d y: Pokud se týče rekursu okresní nemocenské pojišťovny, přihlásila tato při rozvrhovém roku pohledávku 41.114 Kč 05 h podle platebního výměru ze dne 12. února 1930, předkládajíc opis tohoto výměru, v němž »na základě protokolu ze dne 25. června 1928 a § 171 zák. čís. 221/24« předepsáno bylo povinnému a Marii K-ové rukou společnou za nedoplatek k 31. prosinci 1929 3195 Kč 85 h, »za různé« 1500 Kč a za leden až včetně červen 1930 částka exekučním soudem z rozvrhové hmoty příkázána. Exekuční soudce nepřikázal částku 31.915 Kč 85 h a 1500 Kč plným právem, poněvadž jediný předložený průkaz, shora cit. opis platebního výměru ze dne 12. srpna 1930 neuvádí, kolik činily příspěvky v době do dne 31. prosince 1929 v jednotlivých letech a měsících, takže nelze zjistiti, které příspěvky nejsou starší tří let, a stejně neurčitá jest přihláška co do 1500 Kč. Podle § 216 ex. ř. musí však věřitel nejpozději při rozvrhovém roku přesně přihlásiti své nároky a předložiti listiny k jich prokázání, pod preklusí, že jinak bude přihlíženo k jeho nárokům jen potud, pokud je lze bezpečně zjistiti z pozemkové knihy a z exekučních spisů. Tomuto požadavku okresní nemocenská pojišťovna nevyhověla včas a soudce nebyl povinen, by ji při rozvrhovém roku přiměl ke správné likvidaci nároků a k předložení dostačujících listin, to tím méně, ana věřitelka při rozvrhovém roku byla zastoupena právním zástupcem. K rekursu byl sice přiložen jednoduchý opis platebního výměru bez data, obsahující potřebná udání, nehledíc však k tomu, že tento opis neodpovídá ustanovení § 216 ex. ř., jest obsah tohoto sestavení v rekursu nepřipustnou novotou. Co do tvrzení rekurentky, že řízení jest kusé,

poněvadž v době rozvrhového roku nebyly ještě splněny dražební podmínky vydražitelem, stačí poukázati k § 209 prvý odstavec ex. ř., podle něhož rok k rozvrhu nejvyššího podání jest naříditi nejpozději po úplném zapravení nejvyššího podání, není však překážky proti dřívějšímu nařízení tohoto roku.

Pokud se týče rekursu akciové společnosti Z., jest především vytknouti, že právě otázka, zda podnik, pro který byly vyměřeny příspěvky sociálního pojištění a úrazového pojištění, patří neb patřil povinnému jako vlastníku nemovitosti dané do dražby, jest sporná. Při tom jest lhostejno, zda povinný ručí přímo podle § 171 zák. čís. 221/24 jako nástupce dřívějšího podnikatele, jelikož i na nástupce ve vlastnictví podniku a nemovitosti vztahuje se § 265 zák. čís. 76/27. Vyřízení odporů jest tedy závislé na zjištění sporných okolností skutkových, pročez podle § 231 ex. ř. nemohl o nich rozhodnouti exekuční soud ihned v rozvrhovém usnesení, nýbrž musel je odkázati, a to nikoliv na pořad práva, nýbrž na příslušné řízení správní, poněvadž se sporné skutečnosti netýkají otázky, zda pohledávky věřitelek požívají přednostního práva závazního, nýbrž otázky, zdali dávky byly předepsány povinnému jakožto vlastníku podniku na nemovitosti dražbou prodané. Jest tedy rozhodnouti o základech platební povinnosti, o nichž nemohou rozhodovati řádné soudy, nýbrž jen povolané k tomu úřady správní.

Nejvyšší soud I. nevyhověl dovolacímu rekursu okresní nemocenské pojišťovny, II. nevyhověl dovolacímu rekursu akciové společnosti Z., pokud napadala: a) přisouzení nároků účtovaných úrazovou dělnickou pojišťovnou a okresní nemocenskou pojišťovnou; b) výrok soudu, odkazující odpor dovolací rekurentky na správní pořad, to však jen potud, pokud bylo v tomto odporu uplatněno, že dlužník nebyl k pojištění povinen, III. vyhověl dovolacímu rekursu akciové společnosti Z., pokud v něm bylo vytýkáno, že byly její odpory proti příkázání pohledávek Úrazové dělnické pojišťovny a Okresní nemocenské pojišťovny i v tom směru odkázány na pořad správní, pokud jimi bylo uplatněno, že podnik povinného nebyl provozován na vydražené realitě, nebo povinnému nepatřil, a změnil napadené usnesení v tomto směru tak, že se odpory v té příčině poukazují na pořad práva.

Důvody:

K I. K dovolacímu rekursu okresní nemocenské pojišťovny: Tato vytýká, že rekursní soud neodstranil vady rozvrhového řízení, jež rekurentka uplatňovala z důvodu, že exekuční soud nařídil rozvrhový rok dříve, než bylo nejvyšší podání zapraveno a dražební podmínky splněny, že neobjasnil slyšením přítomných účastníků, které nedoplatky jest příkázati v přednostním pořadí, a že nepřihlédl k tomu, že její pohledávka byla zajištěna v pozemkové knize, z níž jest její nárok na přednostní zákonné právo patrný. Výtka nevčasnosti nařízení rozvrhového roku byla vyvrácena již správně rekursním soudem a dovolací rekurentka se ani nesnaží vyvracet jeho názor. Ani výtka

neúplnosti řízení, protože exekuční soud neobjasnil dotazem přítomných osob, za kterou dobu se příspěvky účtují a které nedoplatky požívají přednostního pořadí, není opodstatněna. Podle § 210 ex. ř. je na věřitelích tam jmenovaných, by přihlásili nároky a předložili o nich doklady, pokud neplyne z pozemkové knihy, z exekučních nebo zájemních spisů, že jsou po právu. Zákon neukládá soudu, by opatřoval doklady o trvání nároků těchto věřitelů a objasnil z úřadu, pokud tito věřitelé mají nárok na nejvyšší podání, nýbrž ukládá věřiteli, by sám své nároky doložil. Ani z opisu platebního rozkazu, založeného ve sbírce listin, není zřejmo, za kterou dobu byly předepsány příspěvky do 31. prosince 1929 a kolik z nich vypadá na příspěvky, jež by požívaly přednostního zákonného zástavního práva. Rovněž neplyne z tohoto dokladu, že 1.500 Kč účtovaných za »různé« jsou pohledávkou požívající zákonného zástavního práva. Proto nebylo dovolacímu rekursu okresní nemocenské pojišťovny vyhověno.

K II. a III. K dovolacímu rekursu akciové společnosti Z.: Tato se pokládá za stíženou 1. tím, že se rekursní soud nezabýval jejími námitkami, že exekuční soud měl přihlášky Okresní nemocenské pojišťovny a Úrazové dělnické pojišťovny zamítnouti z důvodu, že doklady těmito věřitelkami předložené neprokazovaly, že zákonné náležitosti, potřebné pro získání přednostního zákonného zástavního práva, byly splněny, nýbrž že svědčily o opaku, totiž o tom, že dlužník Norbert K. nebyl majitelem podniku, a 2. tím, že její odpory proti příkázání pohledávek těmito věřitelkám byly poukázány na pořad správní, nikoli na pořad práva. Hájí názor, že k řešení odporu nebylo potřebí zaváděti sporné řízení a že exekuční soud byl povolán sám řešiti sporné otázky, vzcházející z odporu. V onom směru dovolací rekurentce přisvědčiti nelze, v tomto jen částečně. Dovolací rekurentka vznesla proti řečeným pohledávkám odpor, a) že zástavní právo přísluší příspěvkům pojišťovacím jen za osmnáct měsíců, počítajíc zpět od příklepu, b) že nemovitost patřila dlužníku Norbertu K-ovi, který v ní žádný podnik neprovozoval a tudíž nebyl povinen k pojištění. Prvý soud odkázal odpory, pokud se opíraly o to, že povinný neprovozoval na nemovitosti žádný podnik, na správní pořad, ale přihlédl k přihláškám pojišťovacích příspěvků proto, že jsou pro soud rozhodné vykonatelné výkazy nedoplatek, takže je povinného podle nich považovati za osobu zavázanou platiti příspěvky, to tím spíše, ana pohledávka nemocenské pojišťovny jest na vydražené nemovitosti knihovně zajištěna. V rekursu uplatnila dovolací rekurentka, že podnik nepatřil majitelům nemovitosti, že doklady to neosvědčovaly proto, že prý v platebním rozkaze nemocenské pojišťovny jest uvedeno, že se příspěvky předpisují na základě protokolu ze dne 25. června 1928 a § 171 zákona čís. 221/24, takže příspěvky nebyly předepsány Norbertu K-ovi jako majiteli nemovitosti, nýbrž na základě osobního ručení. Rekursní soud setrval na příkázání a odkázal odpory na pořad správní proto, že otázka, zda podnik patřil nebo patří povinnému, jest sporná, že je lhostejno, zda povinný ručí podle § 171 cit. zák. jako nástupce dřívějšího podnikatele, jelikož i na nástupce se

vztahuje § 265 zákona čis. 76/1927 a odpor se netýče otázky, zda příspěvky požívají zákonného práva zástavního, nýbrž otázky, zda byly předepsány povinnému jako vlastníku podniku provozovaného na nemovitosti, takže je potřebí rozhodnouti o základech platební povinnosti. Dovolatelka nemá pravdu v tom, že doklady jsoucí soudu po ruce nenásvědčovaly tomu, že podnik nepatřil povinnému jako majiteli nemovitosti. Podle přihlášky Úrazové dělnické pojišťovny byl dlužen Norbert K. z podniku výroby kovového zboží rukou společnou a nedílnou s Jindřichem K. příspěvky úrazové a tyto byly jim předepsány jako podnikatelům. Z platebního rozkazu Okresní nemocenské pojišťovny plyne, že Norbertu K-ovi byly rukou společnou a nedílnou s jeho manželkou Marií K-ovou předepsány nemocenské příspěvky podle protokolu ze dne 25. června 1928 a podle § 171 zákona čis. 221 z r. 1924, a to nedoplatek do 31. prosince 1929 v částce 31.915 Kč 85 h a pak příspěvky za rok 1930. Podle exekučních spisů jest povinný majitelem strojnické dílny a podle odhadního protokolu byla na nemovitosti zařízena dílna, jež podle uvedeného tam příslušenství sloužila ke zpracování kovů a zabírá se skladištěm a kolnami větší část zastavené plochy, jejíž malou část zabírá obytná budova s bytem s kancelářskými místnostmi. Podle knihovního výpisu byl povinný Norbert K. majitelem vydražené nemovitosti od 1. února 1928 na základě kupní smlouvy z 21. ledna 1928. Z těchto dokladů plyne, že povinný byl majitelem nemovitosti od 1. února 1928 a že na této nemovitosti byla dílna na zpracování kovů, že povinnému byly předepsány úrazové příspěvky jako podnikateli živnosti pro zpracování kovů spolu s Jindřichem K-em jako spolupodnikatelem, a posléze, že nedoplatek nemocenských příspěvků byl povinnému předepsán podle protokolu ze dne 25. června 1928 a také na základě § 171 zákona čis. 221/1924. Podle tohoto zákona (§§ 8, 163, 169, 170) platí příspěvky nemocenské zaměstnavatel. Spolupodnikatel ručí za ně solidárně a manželka ručí osobně za příspěvky splatné v době společného pobytu s manželem. Podle § 171 ručí nabyvatel závodu za nedoplatek příspěvků svého předchůdce. Úrazové příspěvky platí podnikatel podle § 11 zákona o úrazovém pojištění. Z těchto předpisů, z obsahu výkazů o nedoplatecích, předložených pojišťovnami a ze spisů plyne, že příspěvky úrazové byly předepsány Norbertu K-ovi jako podnikateli živnosti na zpracování kovů provozované na vydražené nemovitosti, a že příspěvky nemocenské byly mu předepsány jednak jako přejímátele závodu, jednak jako podnikateli. Osobní závazek přejímatele závodu podle § 171 zákona čis. 221/1924 nevylučuje nijak věcné ručení nemovitosti sloužící podniku, jen když nemovitost ve smyslu § 265 zákona čis. 76/1927 i za předchůdce podniku sloužila. Pokud dovolací rekurentka popírá ještě v dovolacím rekursu, že Norbert K. byl podnikatelem po případě přejímatelem závodu, byly pro opak doklady ve spisech. Exekuční soud musil proto přihlídnouti k přihláškám pojišťoven a musil odpor, jímž byl popírán vznik zástavního práva, protože podnik nebyl provozován na vydražené nemovitosti povinného, odkázati na pořad práva. Pokud tedy vznesla stěžovatelka odpor z důvodu, že pod-

nik povinného nebyl provozován na nemovitosti, nebo že tato nemovitost neručí věcně za nedoplatek podle § 171 zák. čís. 221/1924 předepsaný, popírá stěžovatelka vznik zástavního práva a nebyl pro vyřízení odporu příslušný úřad správní, nýbrž soud. V takovém případě jde jen o to, zda jsou splněny podmínky pro vznik zákonného zástavního práva podle § 216 ex. ř. a § 265 zák. čís. 76/1927 po případě podle zákona čís. 221/1924. Otázku vzniku zákonného zástavního práva řeší soud, a to, je-li skutkový základ nesporný, při rozvrhovém roku, jinak ve sporu zahájeném na základě odporu. Jinak se má věc, pokud odporem byla popřena pojišťovací povinnost povinného a správnost předpisu příspěvků pojišťovacích vůbec nebo jemu. Odpor dovolací rekurentky není sice zcela jasný, ale, ježto aspoň podle doslovu jest vznesen i z důvodu, že povinnému neměly býti předepsány příspěvky, an neprovozoval podnik na nemovitosti, byla odporem popřena i správnost předpisu příspěvků, i vznik zákonného zástavního práva pro příspěvky. Proto nižší soudy poukázaly na správní pořad odpory dovolací rekurentky, ovšem správně jen potud, pokud jimi byla popřena správnost příspěvkového předpisu Norbertu K-ovi, protože prý nebyl k pojištění povinen. O správnosti předpisu nemůže rozhodovati soud a je potřebí k rozřešení otázky správnosti předpisu řízení u úřadu správního. Pokud však v odporu bylo uplatněno, že podnik povinného nebyl provozován na nemovitosti, bylo odporem popřeno jen zákonné zástavní právo a otázku vzniku zákonného zástavního práva jest povolán řešiti soud. V tomto směru tedy měly býti poukázány odpory na pořad práva a bylo v tomto směru dovolačímu rekursu vyhověno.

Čís. 11115.

Osmihodinná pracovní doba (zákon ze dne 19. prosince 1918, čís. 91 sb. z. a n.).

Byl-li zaměstnanec za všechnu práci, již vykonal, odměněn podle počtu vyrobených kusů, nemá nárok na další zvláštní odměnu za to, že na zhotovení kusů, podle jichž počtu byl odměňován, pracoval déle než osm hodin denně.

(Rozh. ze dne 29. října 1931, Rv II 549/30.)

Žalobu, již se domáhal dělník na zaměstnavateli zaplacení odměny za práci přes čas, oba nižší soudy zamítly. Odvolací soud uvedl v otázce, o niž tu jde, v důvodech: Pokud se týká doby od 1. ledna 1927 až do vystoupení žalobce ze služebního poměru u žalované, do 9. října 1929, zjistil první soudce, že v té době byla zavedena u žalované výroba na základě pohyblivých pásů. Bylo vypočteno, že každý šnytář měl v osmihodinné době pracovní zhotoviti buď 1.000 levých, buď 1.000 párů pravých, po případě 500 párů levých nebo 500 párů pravých. Při této práci byla úkolová práce rozdělena ve stejném poměru a byly utvořeny skupiny úkolu, kolísala i mzda podle počtu vyrobených